

ме живи, не сме достойни да сподѣляме погледитѣ и пшканията на мжченицитѣ, надѣ главитѣ на които се вияха вече геройски вѣщи! Страшно изпитание и наказание! Сжщото това ставаше и въ вѣнкашното отдѣление, гдето се намираха около 50 души бунтовници, съотечественици и другари на осжденитѣ, на които само дълбоката въздишка се чуваше. Прекрати се всѣкакъвъ разговоръ по между ни, макаръ и да си внаехме сърцата, макаръ и за едно престъпление да бѣхме тикнати въ тая дупка. Имаше много работи за питане, ако не за възстанието въ Севлиево, то поне за сждбата на другаритѣ ни въ Търново; но кой смѣеше да направи това светотатство, да говори за земни работи съ свързани предъ касапницата хора

Нашитѣ нравствени мжки се прекратиха отъ завъртането ключа въ ключалката на пжтната врата. Нощъ бѣше вече, когато вратата се отвориха и въ отдѣлението ни влѣзоха нѣколко безъ оружие заптиста. Ние се спогледнахме съ осжденитѣ, погледнахме общо и заптиитѣ, да разберемъ за кого се касае тѣхното общо посещение. . . Съ глава и съ махане на рѣжа ни заповѣдаха да ги последваме, т. е. да излѣземъ навънъ при многото затворници. И тѣ, заптиитѣ, разбраха най-после, че е мжка и наказание да се гледатъ очи въ очи таквава две категории хора, отъ които на еднитѣ 11 часа оставаше още животъ, а другитѣ живѣха съ крилати надежди. После нашето излизане вратата пакъ се затвори, на които се постави караулъ. Въ голѣмия затворъ ние се вече научихме наизуво, че две бесилки за Пешева и Карагѣзова сж приготвени вече срѣдъ града, близо при кжщата на Пешева. А Тодоръ Кирковъ, като родомъ отъ Ловечъ, тамъ го изпратиха да бжде обесенъ. А увѣренията на турцитѣ, които тѣ даваха на осжденитѣ, че тѣ ще вървятъ на заточение, се правѣха съ единствената целъ да не би да имъ стане нѣщо, да се стреснатъ и да не могатъ да отидатъ до бесилката; а въ такъвъ случай всичко си изгубваше ефекта. . .

Другия денъ, страшния денъ, бѣше петъкъ, 25 юний. Презъ нощта имаше дъждъ, гръмъ небесенъ и вѣт-кавица, която се показваше въ видъ на тѣсни джги презъ мѣгалитѣ на нашето помѣщение.

— Богъ да имъ е на помощъ, Света Богородица да ги запази — този гръмъ е за тѣхъ, праведни отъзатъ, говорѣше единъ старъ овещеникъ на низъкъ гласъ.

Рано зоранѣта, дордето имаше единъ часъ да се съмне, заптиитѣ се развикаха по конашкия дворъ, аблитѣ имъ се раздрѣйкаха, започна се грозното тържево. Всичкитѣ затворници, отъ които мнозина не мигнали ця нощъ, бѣха вече на кракъ, погледитѣ имъ стрелѣха върната врата, която подиръ малко щѣше да се отвори да даде ходъ